

at blusse. Men af Ærbødighed for Jakobe, af Frygt for at krænke hendes skønne Tillidsfuldhed beherskede han sig og kyssede blot nu og da under Maaltidet hendes Haand.

Idet de rejste sig fra Bordet, udbrød han:

»Men du har jo endnu ikke rigtig set, hvordan jeg boer. Kom — saa skal jeg vise dig min Udsigt!«

Han lagde sin Arm om hendes Liv og førte hende ud paa Svalegangen. Omkring i Byen og nede ved Stationsbygningen var de fleste Lys allerede slukkede. Men Himlens Stjernefelt havde udvidet sig. Fra Bjergtoppene var Skyerne gledet ned i Kløfterne ligesom for der at lægge sig til at sove. Kun over »Hoher Goll«s Snemarker svævede en mørk, brunlig Røg.

Per gav sig til at fortælle om, hvordan han mangan Gang i maaneklare Nætter havde staaet her og følt sig som det sidste levende Væsen paa en uddød Klode; men Jakobe hørte ham ikke længer. Hun havde lagt sig ind til ham og afbrød ham hvert Øjeblik i hans Tale ved at række sine Læber op imod ham. Saa tav han tilsidst; og længe stod de nu og vuggede hinanden i Armene og talte kun med Blikkene og bekræftede kun med Kys.

Pludselig lød et langtrullende Lavinedrøn oppe fra »Hoher Goll«. Per løftede lyttende Hovedet; men Jakobe rørte sig ikke. Selv da han gjorde